

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4141/2019
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Гордане Комненић чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Поповић, адвокат из ..., против туженог Града Крагујевца, кога заступа Градски правобранилац и туженог „Прогрес“ д.о.о. Крагујевац, чији је пуномоћник Александар Бусарац, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4000/2018 од 03.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4000/2018 од 03.07.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4000/2018 од 03.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 2810/2017 од 12.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезу да тужили на име накнаде штете по основу експлоатације камена на њеној парцели, солидарно исплате износ од 352.128,00 динара, са законском затезном каматом од 17.12.2008. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженима на име трошкова поступка исплати износ од 195.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4000/2018 од 03.07.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о праву тужиље и одбијен је тужбени захтев као неоснован. Нижестепени судови су правилно применили материјално право налазећи да камен са парцеле тужиље представља неметаличке минералне сировине које чине природно богатство, тако да његова експлоатација не може бити основ за накнаду штете у висини вредности експлоатисане руде, што је у складу са Законом о рударству и геолошким истраживањима („Сл. гласник РС“, бр. 101/15...95/18).

Правилна примена материјалног права у овом и сличним споровима, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања, од општих интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретној правној ствари нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.12.2008. године. Првостепена пресуда је донета 12.02.2018. године. Другостепена пресуда је донета 03.07.2018. године. Вредност побијаног дела предмета спора је 352.128,00 динара, што на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић